

- 2) Do sądu krajowego należy zapewnienie, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy w postępowaniu głównym, że ciężar wynikający konkretnie dla danej osoby ze stosowania przepisów krajowych spornych w postępowaniu głównym oraz dopuszczonej przez te przepisy kumulacji postępowań i sankcji nie jest nadmierny w stosunku do wagi popełnionego przestępstwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 414 z 14.12.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 22 marca 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – postępowania wszczęte przez Agnieškę Anisimovienė i in. (C-688/15) oraz „Indėlių ir investicijų draudimas” VĮ (C-109/16)

(Sprawy połączone C-688/15 i C-109/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Systemy gwarancji depozytów i rekompensat dla inwestorów — Dyrektywa 94/19/WE — Artykuł 1 pkt 1 — Depozyty — Sytuacje przejściowe w ramach normalnych operacji bankowych — Dyrektywa 97/9/WE — Artykuł 2 ust. 2 akapit drugi — Środki finansowe należne inwestorom bądź należące do nich i posiadane w ich imieniu w związku z operacjami inwestycyjnymi — Instytucja kredytowa emitująca papiery wartościowe — Środki finansowe wpłacone przez jednostki do tej instytucji kredytowej tytułem subskrypcji przyszłych papierów wartościowych — Stosowanie dyrektywy 2004/39/WE — Upadłość rzeczony instytucji przed wyemitowaniem danych papierów wartościowych — Przedsiębiorstwo publiczne odpowiedzialne za systemy gwarancji depozytów i rekompensat dla inwestorów — Możliwość powołania się na dyrektywy 94/19/WE i 97/9/WE względem tego przedsiębiorstwa)

(2018/C 166/03)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agnieška Anisimovienė i in.

przy udziale: bankas „Snoras” AB, w likwidacji, „Indėlių ir investicijų draudimas” VĮ, bankas „Finasta” AB (C-688/15)

„Indėlių ir investicijų draudimas” VĮ

przy udziale: Alvydas Raišelis, bankas „Snoras” AB, w likwidacji (C-109/16)

Sentencja

- 1) Przepisy, po pierwsze, dyrektywy 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów, a po drugie, dyrektywy 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z dnia 11 marca 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że rozszczenia dotyczące środków finansowych, którymi obciążone zostały rachunki należące do jednostek w instytucji kredytowej i przekazanych na rachunki otwarte w imieniu tej instytucji tytułem subskrypcji przyszłych papierów wartościowych, które miała ona wyemitować, w wypadku gdy emisja tych papierów nie została jednak przeprowadzona w związku z upadłością tej instytucji, są objęte zarówno systemami rekompensat dla inwestorów przewidzianymi przez dyrektywę 97/9, jak też systemami gwarancji depozytów przewidzianymi przez dyrektywę 94/19.

- 2) Artykuł 2 ust. 3 dyrektywy 97/9 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, w której roszczenia wchodzą w zakres zarówno systemów gwarancji depozytów przewidzianych w dyrektywie 94/19, jak też systemów rekompensat dla inwestorów przewidzianych w dyrektywie 97/9, i w której ustawodawca krajowy nie zaliczył takich roszczeń do systemu objętego jedną lub drugą z tych dyrektyw, sąd rozpatrujący sprawę nie może samodzielnie zdecydować na podstawie tego przepisu, z którego systemu mogą skorzystać osoby mające te roszczenia. Natomiast w takiej sytuacji to do tych osób należy wybór rekompensaty z jednego lub drugiego systemu przewidzianego w prawie krajowym w celu transponowania tych dyrektyw.
- 3) Po pierwsze, art. 1 pkt 1 dyrektywy 94/19, zmienionej dyrektywą 2009/14, a po drugie art. 1 pkt 4 oraz art. 2 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 97/9 należy interpretować w ten sposób, że jednostki mogą powoływać się na te przepisy przed sądem krajowym na poparcie roszczeń o rekompensatę wobec przedsiębiorstwa publicznego odpowiedzialnego w państwie członkowskim za systemy gwarancji depozytów i rekompensat dla inwestorów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 21.3.2016.
Dz.U. C 156 z 2.5.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 20 marca 2018 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-187/16) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywy 92/50/EWG i 2004/18/WE — Zamówienia publiczne na usługi — Drukarnia państwowa — Wytwarzanie dokumentów tożsamości i innych dokumentów urzędowych — Udzielanie zamówień przedsiębiorstwu prawa prywatnego bez uprzedniego skorzystania z postępowania o udzielenie zamówienia — Szczególne środki bezpieczeństwa — Ochrona podstawowych interesów państw członkowskich)

(2018/C 166/04)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Tokár i B.-R. Killmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciel: M. Fruhmann, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Udzielając zamówień na usługi w zakresie wytwarzania paszportów z chipem, paszportów tymczasowych, dokumentów pobytowych, dowodów osobistych, dokumentów prawa jazdy w formie karty bankomatowej i dowodów rejestracyjnych w formie karty bankomatowej bezpośrednio Österreichische Staatsdruckerei GmbH bez przeprowadzenia przetargu na poziomie Unii Europejskiej i utrzymując w mocy przepisy krajowe przewidujące obowiązek udzielania przez instytucje zamawiające zamówień na te usługi bezpośrednio tej spółce – bez przeprowadzenia przetargu na poziomie Unii, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 2 i art. 8 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi w związku z art. 11–37 tej dyrektywy oraz na mocy art. 14 i 20 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/18/WE z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi w związku z art. 23–55 tej dyrektywy.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.